

رشد مبارزات طبقه کارگر ایران

احتمالاً اطلاعیه کارگران ایران را که در ارتباط با اول ماه مه روز جهانی کارگر انتشار یافته بود، مشاهده و خوانده اید. همانطور که آگاهی این اطلاعیه با امضای " کمیته برگزاری مراسم اول ماه مه " که چندین سندیکا، تشکل های کارگری، اتحادیه شورای زنان و مدافعین و فعالین کارگری ... آن را تشکیل داده بودند، حاوی مطالبات و خواسته هایی بود و بطور گسترده در سایتها و وبلاگ ها تبلیغ و انتشار یافت. اگر تلاش طبقه کارگر ایران در روز جهانی کارگر امسال و مسائل مطرح شده در اطلاعیه، مورد بررسی دقیق و بازبینی مدافعین این طبقه قرار گیرد نکات بسیار حائز اهمیتی را در آن خواهند یافت و از همین منظر، چشم انداز روشنی از مبارزات آتی کارگران علیه سرمایه داری در ایران به ما ارائه خواهد داد. کارگران ایران در این اطلاعیه برای اولین بار با اعلام علنی نام و نشان ارگانها و تشکیلات کارگری خود در واقع به رژیم سرمایه داری و مذهبی ایران اعلام جنگ دادند. آنان با آگاهی از تجارب مبارزاتی خود در گذشته به این مسئله واقف بودند که رژیم اسلامی ایران چنین مراسمی را بهیچوجه تحمل نخواهد کرد و برای مقابله با این حرکت کارگری، گله های سرکوب و سازمانداده شده در بسیج و سپاه را در مسیر خیابان کارگرمستقر و در نهایت به پارک لاله گسیل خواهد داشت تا بهر شکلی از برگزاری این مراسم که کاملاً مستقل از حاکمیت و توسط خود کارگران سازماندهی شده است، ممانعت بعمل آورد. اما هدف کارگران تنها برگزاری مراسم اول ماه مه نبود بلکه آنان با اتخاذ این حرکت در اول ماه مه تصمیم داشتند پس از سالها با نام طبقه و با پرچم مستقل کارگری در این روز به خیابانها سرازیر شوند و مهر مبارزه طبقاتی علیه سرمایه داری را به این مبارزه بزنند. کارگران بدون ترس از سرکوب و زندان و شکنجه به سازماندهی حرکتی پرداختند که میدانستند توسط رژیم اسلامی سرکوب و مورد ضرب و شتم و دستگیری گسترده مواجه خواهند گشت و جمهوری اسلامی چنین حرکتی را تحمل نخواهد کرد و با اتخاذ شدیدترین شیوه ها مانع از برگزاری مراسم اول ماه مه توسط آنان خواهد شد، اما اعلام آشکار اسامی سندیکا ها و تشکلهای کارگری توسط کمیته برگزاری، چون سیلی جانانه ای بر صورت سرمایه داران و دولت حامی آنان نواخته شد و تکانشان داد. جمهوری اسلامی اکنون دریافته است که راهی را که کارگران ایران در اول ماه مه امسال آغاز کرده اند آینده تاریکی برای نظام به ارمغان خواهد آورد و علیرغم سرکوب و بازداشت کارگران باید منتظر تظاهرات وسیع و حرکت های آگاهانه و رشد یافته مبارزه سراسری آنان در آینده باشد. سران رژیم به خوبی از این مسئله آگاه هستند سمت و سوی حرکت کارگران در اول ماه مه امسال تنها خواست و مطالبات محدود شده در چارچوب مسائل صنفی نبوده است، بلکه در خود زمزمه های اعمال کنترل کارگری و در نهایت میتوان از آن کسب قدرت سیاسی را در آینده استنباط نمود و چنان به وحشت افتاده که بدون هرگونه ظاهر سازی، نیروی سرکوبگر خویش را بسوی کارگران گسیل داشت تا کارنامه ضد کارگری و جنایتکارانه خویش را بیشتر از پیش سیاه کند. حرکت اول ماه مه توسط کمیته برگزاری در ایران، راه نوینی پیش پای کارگران قرار خواهد داد و در روند خود این مبارزه از محدوده مطالبات صرفاً صنفی خواهد گذشت و تکامل خواهد یافت. به واقع اول ماه مه 1388 نقطه عطفی خواهد بود در مبارزه کارگران علیه سرمایه داری در ایران.

از دیگر مسائل مطرح شده در اطلاعیه کمیته برگزاری، دفاع و پشتیبانی همه جانبه کارگران از خواسته ها و مطالبات و مبارزات زنان، معلمان (که به نام کارگران فکری در اطلاعیه آمده است) دانشجویان، پرستاران، کارگران فصلی و سایر اقشار جامعه و نیز مخالفت آشکار با هرگونه بهره کشی از کودکان توسط سرمایه داران ایران و آزادی کلیه زندانیان سیاسی در نظام جمهوری اسلامی و در نهایت خواهان به رسمیت شناخته شدن اول ماه مه روز جهانی کارگر در ایران بود. آنان نشان دادند که طبقه کارگر تنها نیروئی است که میتواند ضمن دفاع قاطعانه از مطالبات توده های زحمتکش، مبارزه علیه رژیم اسلامی ایران را نیز رهبری

کند. حرکت سراسری کارگران ایران در اول ماه مه، در اصل زنگ خطری بود برای نظام سرمایه داری و مذهبی ایران که از بدو روی کار آمدن، با حمایت همه جانبه از سرمایه داران و کارفرمایان، پایه ای ترین مطالبات کارگری را آشکارا نادیده گرفت و هر گونه تشکل صنفی کارگری و یا سندیکایی را بیرحمانه برچید و آنان را غیرقانونی اعلام نمود. در آینده ای، نه چندان دور، جمهوری اسلامی نظاره گرم تکامل تر شدن و گسترده ترگشتن مبارزات کارگران خواهد بود و این امر بشدت خواب و آرامش گورستانی شان را بهم خواهد زد.

نکته دیگر در اطلاعیه کمیته، که بنظر من اوج آگاهی طبقاتی کارگران ایران را به نمایش میگذارد، این است که خود راهمچون حلقه ای از یک زنجیر بهم پیوسته کارگری در جهان ارزیابی نموده و بر پایه همین آگاهی طبقاتی است که از کارگران افغانی در ایران به دفاع برمیخیزد. "ما از کارگران مهاجر مانند کارگران افغانی، به عنوان بخشی از هم طبقه ای های خود، قاطعانه پشتیبانی میکنیم". این خواسته در شرایطی به اطلاعیه افزوده می شود که نه تنها در ایران، بلکه میلیون ها کارگر در تمامی کشورهای جهان، به دلیل بحران جهان سرمایه داری، کار خویش را از دست داده و به خیابانها پرتاب می شوند. دولتهای مدافع سرمایه داری و مدافعین نظریات ناسیونالیستی و فاشیستی در کشورهای بحران زده با دست آویز قراردادن حضور کارگران خارجی در کشورشان، نوک حمله را بسمت آنان نشانه میگیرند. اما کارگران ایران با شناخت و آگاهی طبقاتی از مبارزه و نقش ضدبشری سرمایه داری در ایجاد این بحران، با دفاع از کارگران مهاجر به توده های زحمتکش ایران اعلام میکند که عامل این همه بدبختی کیست، دشمن طبقاتی آنان و هم زنجیرانشان کیست و تا این دشمن هست مبارزه تا محو طبقات ادامه خواهد داشت. اگر چه برای کسب مطالبات صنفی و حقوق عقب مانده خود تلاش خواهند کرد، اما مبارزه آنان به همین مطالبات محدود نشده و پایان نخواهد رسید. آنان مبارزه طبقاتی خویش را تا کسب قدرت سیاسی در جامعه به پیش خواهند برد و در راستای پیشبرد این هدف امسال اولین گام کارگران ایران در اول ماه مه روز جهانی کارگر برداشته شده است.

به امید پیروزی کارگران سراسر جهان - فریدون